

БОРИС АПРИЛОВ

ТОВА Е ЛЮБОВ

Нашият герой – мъжът от каменната ера – груб и здрав, едър, е зает със занимание, което засяга най-нежните струни на сърцето му: мъжът от каменната ера пише писмо до любимата си.

Длетото нанася последната буква върху каменното блокче, което играе ролята на хартия.

Виждаме как върху гранита се е вдълбало излиянието: ОБИЧАМ ТЕ!

Мъжът изтрива с длан запотеното си чело, а след туй с пèша на дрехата си от звярска кожа избърсва праха от „писмото“ и унесено целува надписа, любува му се.

Сега остава само да прати писмото до любимата си.

По него време нашият герой е нямал възможност да изгича нито до пощата, нито до близката пощенска кутия. Но той е притежавал нещо като „стенбойна машина“ – една греда, положена върху продълговат камък, така че да наподобява кобилица или везни.

Към нея се отправя сега нашият герой. Поставя „писмото“ върху единия край на гредата, навежда се, за втори път го целува, а след това се оттегля назад, грабва огромен боздуган от камък и дърво, поема въздух, гръдният му кош се надува като балон, вдига боздугана над главата си и силно удря издигнатия край на гредата.

Гранитното блокче полита във въздуха.

Мъжът гледа замечтано след него.

После захвърля боздугана, обърсва чело с дланта си и захапва огромен животински бут. Храни се с наслада.

„Писмото“ лети ли лети.

•

Пред входа на една пещера.

Жената от каменната ера, нашата героиня, се оглежда в бистър вир. Облечена е в изящна леопардова кожа, увита плътно около тялото – добре подчертава секса ѝ. Тя се оглежда в синия вир, навива косите си на кок и се любува на красотата им. Устните си черви с малини, клепачите си с въглен от огъня, полага на шията си огърлица от нанизани животински кости. И накрая, разбира се, поглежда ноктите си. Ужас!... Дълги са не по-малко от десет сантиметра.

Красавицата спокойно се приближава до своя маникюрен несесер, по-точно до „пилата за нокти“, която представлява някакво наподобяващо точило за нож каменно колело с ръчка.

Натиска с крак педала, колелото се завърта, жената безстрашно подлага ноктите си за изпилване. Захвърчават искри, чува се шум като от дъскорезница.

В същото време каменното писмо лети под небето, към адресантката...

... и тупва на моравата пред нея.

Жената напуща точилото, навежда се и с благоговение вдига „писмото“. Устните ѝ се раздвижват, тя се мъчи да прочете сложните букви. Най-после тази мъка свършва. Тя се усмихва и целува текста, притиска писмото до сърцето си. После тръгва с него към „колекцията“ си – стотици блокчета, наредени едно върху друго в няколко колони – любовната ѝ кореспонденция.

Сега е време и тя да изпрати отговора си.

Приближава се до своята стенобойна машина и поставя върху гредата гранитно паве на което пише: ЧАКАМ ТЕ. Избърсва го от праха с леопардовата си кожа, целува го, замахва със своя боздуган. Но от това движение леопардовата ѝ рокля се разкопчава и на бял свят се показва едната ѝ гръд.

Жената смутено оставя боздугана, обръща се с гръб към нас и се закопчава.

Второ замахване с боздугана. Удар.

Павето полита във въздуха.

Жената изпраща целувка след него.

Отново се заема с тоалета си: поставя си нещо като плувна шапка, пак от леопардова кожа.

Скрива се зад една скала, от която се подават частите от женското облекло, захвърляни на някакво клонче.

Виждаме как свенливо притичва голо женско тяло, как се изкачва върху скалата и как накрая тялото скача от нея във водата.

Започва се един светкавичен кроул, на който съвременните шампиони биха могли да завидят. Сякаш наблюдаваме скутер.

Мъжът от каменната ера оглозва кокала, останал от бута, захвърля го и облизва пръстите си.

Павето лети към него.

Мъжът се протяга доволно и поглежда издутия си корем. Павето го тупва по главата, чува се трясък, експлозия, проблясват светкавици. Любовникът се е строполил на земята.

Става, отърсва се, вдига писмото и го чете. Светнал от радост го целува, изревава и се затичва към ливадата...

Както си пасе, неговият домашен динозавър много прилича на кон

Мъжът се метва като каубой върху гърба му. Динозавърът се понася напред.

•

Динозавърът галопира плавно. Мъжът пее своята весела каубойска песен. Край тях се ниже пейзажът на каменната ера.

Динозавърът се спъва на камък, мъжът полита през него и пада към моравата, но неговият кон е толкова дълъг, че докато се изниже край него, той успява да докопа опашката му. Мята се на нея и притичва по прешлените на гърба му. Те запяват като клавиши на пиано.

Ездачът е отново на мястото си и отново е запял своята песен.

Изкъпаната красавица се е облякла и реше косите си. Динозавърът минава с намален ход край нея, ездачът я грабва за косите и я покачва върху опашката на животното. След това я понася на ръце по прешлените нагоре, до гърба, където двамата се разполагат и запяват същата песен като дует.

•

„Конят“ бяга по хълм, който завършва на върха с вулкан. Вулканът дими.

Животното бяга дяволито усмихнато и не гледа пред себе си. Главата му се е извила към ездачите, които сега се целуват. Изведнъж обръща глава, вижда вулкана под краката си, спира внезапно и двамата влюбени, както са прегърнати се премятат в клокочещата лава.

Кратерът ги приема в обятията си. Лавата започва да клокочи, бунтува се, понасят се експлозии. Вулканът изригва, може би от гняв или дявол знае от какво. Към

небето полита пара, пушеци и лава. Над всичко, обаче, летят влюбените, запазили старата си поза, само че целите обвити в изстинала лава, която ги е бронирала.

Все едно, че са били потопени в тесто.

Влюбените се въртят във въздуха и в застиналата си поза летят към земята. Падат върху една скала, в същото положение, каквото са заемали върху гърба на динозавъра – нежно прегърнати, както се целуват – приличат на изящно изляти от метал статуи.

Сега край тази скулптурна група се движат прегърнати съвременни двойки, спират се, наблюдават я, опияняват се от нежността, която тя излъчва, целуват се и отминават.

Една от двойките носи транзисторен приемник. От него долита познатата ни каубойска мелодия, която сега звучи нежно.

Отдалечаваме се, отдалечаваме се и...

КРАЙ.